

LBRIS

We know

books

REBECCA YARROS

NOVA

Seria Renegații #2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul 1

LANDON

DUBAI

Locul era ireal. O mică fâșie de iarnă în mijlocul unei veri eterne. Luminile străluceau și se reflectau în zăpada artificială din Ski Dubai. Asta m-a făcut să duc dorul cerului limpede de deasupra Munților Stâncoși din Colorado. Pârția din Aspen avea să se deschidă la sfârșitul lunii, dar noi eram în celălalt capăt al lumii, în Orientul Mijlociu, și ne întorceam abia de Crăciun.

L-am văzut pe cameraman coborând panta în spate și am accelerat. În majoritatea timpului n-aveam nicio problemă să fiu urmărit întruna de camerele de filmat, dar în acea zi mă scotea din minți. Poate pentru că tocmai terminaserăm spectacolul în urmă cu câteva zile sau poate de vină era tot ce se întâmplase – incidentul care aproape îmi omorâse una dintre cele mai bune prietene și o dusesse pe alta în custodia poliției. Poate mă irita simplul fapt că nu puteam să merg nici la baie fără să fiu urmărit, în condițiile în care voiam doar câteva momente în care să fiu singur.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul și am luat curba, atent la placa de snowboard când am ajuns la peticul de gheață de la marginea telescaunului. Totul a durat doar câteva secunde și, clar, nu mă ajuta să

mă pregătesc pentru Nepal, dar era mai bine decât nimic, mai ales că afară erau peste 30 de grade.

— Mai că uitasem cât de rapid ești, a spus Paxton când s-a oprit lângă mine.

— Am exersat săptămâna asta de câteva ori. Nu sunt atât de rigid pe cât credeam.

Am ridicat din umeri. Eram deja andocați în Dubai, în cadrul programului „Studii pe mare”, de cinci zile și am venit aici în fiecare zi. Era singura ocazie să-mi folosesc placa de snowboard, de când am plecat din Miami, acum trei luni, și nu aveam de gând s-o ratez.

— Ne mai dăm o dată?

Pax a arătat spre lift, în timp ce cameramanul ajungea în sfârșit la capătul pistei. Mare noroc că în Nepal urma să se filmeze mai mult din elicopter și cu GoPro-urile, pentru că tipul nu era în stare să țină pasul cu mine.

— Cât timp avem?

S-a uitat la ceas.

— Cam o oră. Destul cât să ne mai dăm o dată. Leah începe să se panicheze dacă nu suntem la bordul vasului cu două ore înainte de plecare, așa că asta e ultima tură pentru mine.

— Asta se întâmplă când ești prea ocupat să te săruți cu iubita în Istanbul și nu prindeți vasul.

Un zâmbet a apărut încet pe fața celui mai bun prieten al meu.

— A meritat cu vârf și îndesat. Ce spui? Ne mai dăm o dată?

M-am uitat la piste separate din Ski Dubai și am încuviințat.

— De ce nu? Oricum, n-o să mai am ocazia câteva săptămâni.

Ne-am îndreptat spre telescaun și am așteptat să ne vină rândul. Ieșeam în evidență în costumele

personalizate, în timp ce restul purtau salopete bleumarin-roșii închiriate.

Eram conștient de camera de filmat din spate, dar am încercat s-o ignor. Documentarul, care avea să se numească *Ape internaționale*, era pentru Nick. Cele nouă luni în care trebuia să suport camerele peste tot nu se comparau cu faptul că Nick trebuia să-și petreacă restul vieții în scaunul cu roțile. Va fi menționat ca noi toți, Originarii – cei care am pus bazele Renegaților –, și asta avea să-i aducă în atenția lumii rampele fenomenale și talentul de a organiza cascadorii.

– Bună, Nova! a spus o fată din față, oftând înspre mine.

– Bună, prințeso! Te distrezi? am întrebat-o și i-am făcut cu ochiul.

Între timp, încercam să-mi amintesc dacă mă culcasem cu ea sau nu.

L-am simțit pe Paxton cum își dă ochii peste cap. Nu suporta obiceiul ăsta al meu și nu avea nicio problemă să-mi spună.

– Și încă cum! Îmi place că e frig și pot să mă îmbrac mai bine. În restul locurilor vizitate a fost foarte cald, nu crezi?

Fata cu ochi albaștri a fluturat din gene în direcția mea.

– Așa e.

„E pe vas cu noi.”

– E vremea perfectă pentru ghemuit sub pătură cu cineva.

Și-a mușcat buza de jos, apoi mi-a făcut cu mâna. S-a urcat în telescaun înaintea noastră.

– Să nu te aud, l-am avertizat pe Paxton când am văzut că se pregătește să spună ceva.

El doar a dat din cap și ne-am așteptat în liniște rândul la telescaun.

LIBRIS

We know
books

— Am primit autorizațiile pentru excursia în Nepal, mi-a zis.

— Serios? S-a potrivit totul cu ce avem la școală?

Am tot încercat să organizăm o excursie de schi, ca să ne pregătim, dar, cum în ultimele trei luni am fost peste tot în zona Mediteranei și prin Africa, nu avusesem prea multe ocazii să dăm de zăpadă.

Călătoria în Nepal, unde aveam să fac cascadoria principală din documentar, depindea în totalitate de orașul nostru, ca și restul lucrurilor de anul ăsta.

Telescaunul înainta, urcând pârtia artificială.

— O să pice în săptămâna cu excursiile opționale. Deci o să ratăm o săptămână în India, dar o să ne descurcăm. Vom avea zece zile în total și va trebui să scriem lucrări despre asta, ca să compensăm excursiile culturale pe care le pierdem.

L-am privit sceptic.

— Și Leah a fost de acord cu asta? De obicei e foarte strictă cu tot ce ține de școală.

Pe față i-a apărut iar expresia de cățeluș îndrăgostit și am blocat valul irațional de gelozie care mi-a inundat stomacul. Pax merita fericire, iubire, tot basmul. Eram doar puțin supărat că nu aveam și eu parte de asta.

Distrusesem singura mea șansă la așa ceva acum mult timp.

— Era, dar i-am promis c-o să ne oprim o zi la Taj Mahal. În plus, am rezervat un zbor cu elicopterul la tabăra de la baza Everestului.

— Ce romantic!

— Da, nu se plânge.

S-a uitat în față o clipă, apoi și-a înclinat capul într-o parte.

— Dar, dacă ai ceva sugestii pentru fete cât stăm aici, te ascult. Nu cred că Leah e încântată de pârtii.

— Așa e. O să găsim ceva pe placul lor. O s-o termine pe Penna că nu poate să schieze cu noi.

— Da, a încuviințat Paxton în șoptă și ne-am lăsat cuprinși de tăcere.

Simțeam aerul rece pe față și în jur răsuna bucuria celor ce schiau dedesubt. Bineînțeles că în Dubai găseai o întreagă pârtie de schi într-un mall. Penna ar fi trebuit să fie aici, cu noi, nu să se ascundă pe vas. Pax avea dreptate, avea să se ofilească în următoarele luni, până scăpa de ghips.

— Îmi fac griji pentru ea. E foarte tăcută de când a ieșit din spital, iar asta nu e deloc normal.

— Se învinovățește pentru ce s-a întâmplat.

— N-ar trebui. Sora ei e cea care și-a pierdut mințile. O iubesc pe Brooke la fel de mult ca tine, dar știi că așa e. Nimic din ce s-a întâmplat în ultimele trei luni – nici accidentele, nici sabotajul, nici jocurile mintale – nu a fost din cauza Pennei.

— Cum o convingem și pe ea de asta?

— O facem să înțeleagă că e parte din echipă. Mereu am fost împreună – tu, eu, Nick și Penna. Chiar dacă scaunul cu roțile în care e Nick e permanent, cel cu care se deplasează Penna nu e. În câteva luni, o să ne dea iar lecții.

— Poate fizic, dar mintal și emoțional nu-i deloc bine. Nu știu dac-o să reușim s-o aducem într-o stare destul de bună cât să concureze și pun pariu că n-o să participe la Jocurile X. Abia dacă o să-și scoată ghipsul înainte, deci, clar, n-o să fie în formă pentru competiție.

— Dacă e cineva care poate să-și revină după așa ceva, e Penna. O să scape repede de ghips și o să se întoarcă pe motocicletă înainte să-i dea undă verde doctorii.

— Așa e Rebel a noastră, a spus Pax zâmbind.

Simțise nevoia să-i spună numele de scenă.

Wilder, Rebel, Nova și Nitro. Renegații originari. Totul a început în curtea lui Paxton și în skate parkul local, dar între timp ne-am mărit echipa. Acum eram cel puțin douăzeci de Renegați pe vas și destul de mulți începători. Însă, indiferent cât de mult aveam să ne extindem, baza eram mereu noi patru. După un deceniu în care ne-am riscat viețile împreună, formam o familie mai apropiată decât cea biologică. Eram dispus să renunț la orice pentru ei.

„Deja ai renunțat.”

Telescaunul a ajuns la capăt și am sărit pe zăpadă. Dumnezeu, ce dor îmi fusese de scrâșnetul ei și de felul în care corpul meu era împins la limită, doar cu o placă sub tălpi. Nu că nu-mi plăcea să fac skateboarding, dar snowboardul avea să fie mereu prima mea iubire.

— Ai rezolvat totul pentru Gabe și Alex? mi-am întrebat prietenul, în timp ce studiam opțiunile de sub noi.

— Da. Cei din program nu au fost încântați să-i accepte în al doilea trimestru, dar am pus presiune.

— Din moment ce vasul e al tău.

— E posibil ca asta să fi ajutat. Știu că ai nevoie de ei, așa că trebuia să rezolv cumva. Au venit chiar de dimineață, deci vor fi pregătiți să înceapă cursurile cu noi.

— Sunt cei mai buni sportivi obișnuiți cu munții înalți ai generației noastre.

— Tu ești cel mai bun din generația noastră, m-a corectat el.

Am ridicat din umeri. Poate avea dreptate, poate că nu. Dar știam că există o diferență între a fi îngâmfat și a fi încrezător, iar eu aveam nevoie de Alex și Gabe cu mine în munții Himalaya. Aveam nevoie de perspectiva și experiența lor, ca să mă temperez.

— Hai să ne dăm! a sugerat Pax când camerele de filmat ne-au prins din urmă.

A arătat spre pârția marcată cu negru.

– Aia trece pe lângă locul de unde se uită Leah.

– Sigur, hai să mergem să te dai mare în fața iubitei, am spus amuzat.

Am ajuns unde începea pârția marcată cu negru, în timp ce blestemam în minte echipa de filmare. „Încercați de data asta să țineți pasul.”

– Apropo de Leah, colega ei de cameră a ajuns? Probabil trebuie s-o implicăm și pe ea în excursia din Nepal, nu-i așa?

Erau multe detalii ce trebuiau luate în considerare ca excursia să iasă perfect, iar acum trebuia să mai adaug unul.

– Da, e aici, a zis Pax și s-a încordat lângă mine.

– Ce s-a întâmplat? Prietena ei se bagă peste timpul pe care-l petreceți doar voi doi?

– Nu, nimic de genul ăsta.

– Hei, Nova! s-a auzit aceeași voce feminină dulce. Blonda se întorsese.

– Avem puțin timp înainte ca vasul să plece din port. Vrei să bem ceva, după ce ne dăm pe pârție?

„Vrei să te culci cu mine, ca să am ce povesti acasă?” Asta întreba de fapt. De obicei nu mă deranjează, dar în ultimul timp faptul că i-am tot văzut pe Pax și Leah împreună a început să mă afecteze.

Iar asta era nasol.

– Aici avem un program destul de încărcat, dar dacă îmi reamintești pe vas? i-am sugerat cu zâmbetul pe buze, în speranța că nu i-am rănit sentimentele.

– O să fiu lângă piscină. A, și eu sunt Erin.

– Încântat de cunoștință! Eu sunt...

– Nova, a zis ea, în timp ce prietena ei posta pe Twitter.

„Landon.”

— Exact.

Nu era interesată de cine sunt cu adevărat. Ci doar de masca pe care o purtam, ceea ce era în regulă. „Și totuși nu prea.” În plus, era mai bine decât cu tipele care aveau impresia că vor fi mai mult decât o aventură de-o noapte și că-mi vor dezgheța inima.

Niciuna n-avea nicio șansă.

Niciuna nu era *ea*.

Am încercat să ignor gândul. De fiecare dată când deschideam subiectul, aproape nu mai eram bun de nimic și nu aveam de gând să revin la starea aia.

— Atunci, ne vedem la bord, a spus Erin și mi-a aruncat o privire cu subînțeles, apoi s-a întors cu prietena ei la pârția mai ușoară.

— Nu ai părut prea interesat, a spus Pax, scoțându-și ochelarii.

Mi i-am scos și eu, iar lumea a căpătat o nuanță mai intensă grație lentilelor mele.

— Asta pentru că nu sunt.

— Am înțeles.

Dar nu înțelesese nimic.

— Ce anume ai înțeles?

M-am uitat în jur, ca să mă sigur că echipa de filmare era destul de departe cât să nu audă conversația.

— Că poate ești gata să nu te mai culci cu oricine.

— Nu asta voiam să spun.

— Era drăguță.

Blondă cu ochi albaștri. I-aș fi dat un opt.

Problema era că voiam pe cineva de unsprezece și nu cunoșteam decât o singură femeie în întreaga lume care se ridica la nivelul ăsta. Avea părul mai negru decât noaptea, corpul lucrat care se potrivea perfect cu al meu și ochi ciocolatii migdalați, ce mă făceau să-mi uit numele, dar niciodată pe al ei.

— Ei bine, nu e ce vreau.
„Treci odată mai departe.”

— Am înțeles.

— Ce înseamnă asta?

— Am zis doar că am înțeles.

— Dar nu asta voiai să spui.

— Nu mai interpreta. Dacă n-o vrei, nici că-mi pasă. Aș vrea doar să nu mai sari din floare-n floare ca să îți atenuezi durerea, pentru că te mănâncă de viu chestia asta. Dar nu e treaba mea, nu-i așa?

— Hai să ne dăm odată! i-am spus încordat.

— Îmi dai o groază de bătaie de cap, a zis, apoi s-a lansat pe pârție.

Am inspirat adânc și am încercat să mă calmez, dar nu mai aveam ce să fac după ce mi se strecura ea în gânduri.

Am încercat să mă gândesc la blondă, să mă concentrez pe fața ei, pe oferta ei, pe felul în care puteam să-i folosesc corpul, mai târziu, ca să-mi umplu golul din suflet pentru o oră. Dar fără folos.

Nu mă puteam gândi decât la fața, ochii, limba ei ascuțită. Dacă ar fi fost aici, m-ar fi sărutat și ar fi luat-o pe pârție cu Pax. Ar fi ținut pasul cu mine și m-ar fi împins să merg mai departe și mai repede.

După doi ani și jumătate, încă simțeam un gol în piept de fiecare dată când mă gândeam la ea.

„Rachel.” I-am lăsat numele să-mi străbată gândurile, făcându-i loc doar pentru o clipă. „Doar cât mă dau”, mi-am promis când m-am lansat pe pârție. Dacă îmi ofeream treizeci de secunde să mi-o amintesc, puteam s-o dau uitării iar când ajungeam jos.

În timp ce zburam pe pârție, m-am întrebat oare unde e, ce face. Oare încă mă ura? Speram că da, pentru c-o meritam din plin.

Dumnezeu mi-era martor că mă uram cât pentru amândoi.

Problema cu iubirea era că, după ce dispărea, nu aveai cu ce să umpli golul, nu exista niciun înlocuitor pentru acel tip de euforie. Pierderea iubirii venea la pachet cu simptome de sevraj pentru care nu exista leac.

Cel puțin eu nu găsisem niciunul.

M-am aplecat pe placă și am prins viteză.

Măcar sexul amorțea durerea pe moment, dar poate Paxton avea dreptate. Eram în același punct ca în ziua în care am părăsit-o ca un prost. Nu făcusem niciun progres.

Poate era timpul să-mi fac curaj și să înfrunt toată situația.

În față l-am văzut pe Paxton făcând cu mâna către geam. Am ridicat privirea și am făcut la fel spre locul unde stătea Leah și se uita la noi. I-a făcut cu mâna lui și apoi și mie, iar în acea clipă cineva a venit lângă ea.

„Dumnezeule! N-are cum!”

Părul îi mângâia umerii delicați, iar șuvițele mov se vedeau de aici, de jos. Am întors capul, încercând să nu-mi iau privirea de la ea cât înaintam.

Fața de zână, obrajii sculptați, nasul în vânt, buzele perfect arcuite. Le-aș recunoaște oriunde.

Și-a lipit mâinile de geam...

Bam! Picioarele mi-au rămas blocate cu o milisekundă înainte să intru într-un perete. După lovitură, am căzut direct în fund.

— Ai grijă! a strigat cineva înainte să mă lovească cu bățul de schi.

Chiar căzusem în mijlocul teleschiului, unde cei care doreau erau urcați pe pârtie ținându-se de mâner și fiind trași de o funie.

M-am dat laoparte, apoi m-am uitat spre Leah, care acum stătea singură.

M-a întrebat dacă sunt bine și părea îngrijorată.

Dumnezeule, aveam halucinații? În clipa în care dădeam frâu liber rememorărilor, începea să apară ea?

I-am făcut semn că da și m-am ridicat în picioare. Oare chiar așa de dus eram, că mintea mea începuse să facă ce voia?

— Ești bine? m-a întrebat o fată care a trecut cu schiurile la un milimetru de placa mea.

— Da, mulțumesc.

„Exact, doamnelor. Am patru medalii la Jocurile X, dintre care trei sunt la snowboarding, și tocmai am intrat într-un perete.”

„Revino-ți!”

Am coborât pârtia și m-am întâlnit cu Pax.

— Ai ocolit?

— Da, ceva de genul ăsta.

Știam că nu mă văzuse făcându-mă de râs, dar mai mult ca sigur avea să vadă totul mai târziu, când Bobby, regizorul documentarului, obținea imaginile.

Pax nu m-a întrebat absolut nimic, doar m-a privit întrebător.

— E timpul să ne întoarcem. Ești pregătit? Ești puțin tras la față.

— Sunt bine.

Doar asta am spus cât ne-am schimbat echipamentul.

— Landon, ești bine? a întrebat Leah, care a venit repede spre mine, pe când ieșeam din aerul rece în căldura uscată a deșertului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Pax și a luat-o în brațe.

— Nimic, sunt bine, am spus și i-am zâmbit.

Cel puțin credeam că sunt. Nu eram sigur, pentru că mă simțeam amorțit peste tot.

Starea nu mi-a dispărut pe drum spre vas. Nici când Pax mi-a spus totul despre noile numere – acum câteva zile, tocmai îi ieșise prima rotire triplă în față pe o motocicletă de motocross, în timpul spectacolului. Asta ne crescuse numărul de abonați pe YouTube și aveam mai mulți oameni care ne urmăreau postările pe Instagram și Snapchat, iar numărul de vizualizări ale clipului era excepțional.

Amorțeala n-a dispărut nici când mi-au scanat cardul de identificare, ca să urc la bordul vasului de croazieră imens care devenise casa noastră încă din august. Când am intrat în apartamentul imens, cu trei dormitoare, în partea din spate a vasului, nu o vedeam decât pe cea care apăruse lângă Leah.

– Landon, a strigat Pax, readucându-mă la realitate.

– Ce e? Nu e cazul să țipi.

– Se pare că e, din moment ce e a treia oară când te strig.

– Am spus că sunt bine.

– Mă bucur, dar te-am întrebat dacă vrei să vii la piscină.

– Trebuie să mă antrenez.

– Te-ai dat cu placa azi. Sari peste sală măcar o zi și hai cu noi la piscină. Știu că te pregătești pentru Nepal, dar să faci pauză o zi n-o să te omoare.

Avea dreptate, puteam să sar peste o zi. În plus, eram așa distras, că riscam să zbor de pe banda de alergare sau ceva la fel de stupid, echivalent cu intratul într-un perete.

– Bine. Piscină. Sună bine.

– Poate o să-ți găsești și iepurașul blond, m-a tachinat în timp ce urca scările spre camera lui.

– Fără iepuraș blond, am spus încet și am intrat în cameră.

Nicio altă față nu putea să mă ajute în situația de față. Nu când ea era singurul lucru la care mă gândeam. Nu era prima oară când se întâmpla asta, nu trebuia decât

să-mi limpezesc mîntea. M-am dezbrăcat și mi-am pus sortul, apoi m-am întîlnit cu Pax în sufragerie. Bobby organizase o ședință cu echipa de filmare în camera de luat masa. Dacă ne grăbeam, puteam să ne bucurăm de ceva timp în care să nu fim filmați.

— Frate, te porți ciudat, a spus Pax, în timp ce eram în lift spre puntea cu piscina. Leah mi-a zis că te-a văzut intrînd într-un perete când ne dădeam cu placa. E cazul să te ducem la un control la cap? Leah ne așteaptă la piscină, ne-a păstrat niște șezlonguri, dar putem să ne vedem mai târziu cu ea.

— Sunt bine, am repetat.

— Tot zici asta.

Cînd am pășit în căldura de peste 30 de grade, muzica răsuna în difuzoarele de la piscină. Soarele îmi ardea pielea, dar nu mă dezmorțea, oricât aș fi vrut.

Poate Pax avea dreptate și chiar mă lovisem la cap.

Era foarte aglomerat și muzica se auzea tare, ca de obicei cînd plecam din port. Pax a dispărut s-o găsească pe Leah, iar eu am privit mulțimea și mi-am dorit să simt măcar un dram din entuziasmul lor.

Primul trimestru se terminase, mai aveam încă două și ne îndreptam spre Oceanul Indian. Dacă stăteam să mă gândesc, totul era destul de copleșitor. Dar, pe de altă parte, tocmai gînditul mă adusese în situația asta.

— Aici erai! a strigat blonda de pe pîrtie, ai cărei sâni mai aveau puțin și ieșeau din sutien.

— Bună!

M-am forțat să zâmbesc în timp ce m-a luat de mijloc.

— Vrei să bem ceva?

„Nu chiar.”

— Știi ce, cred c-o să...

— Haide, barul e chiar aici! mi-a zis ea, întorcîndu-mă din drum.

Gheața mi-a lovit pieptul gol și mi-a alunecat pe abdomen, apoi în șort, iar eu mi-am ținut respirația. Ce rece era!

— Îmi pare așa rău!

Vocea ei m-a lovit cu forța unui uragan și, când și-a ridicat privirea, am rămas fără aer.

A făcut ochii mari și am putut citi panică pe chipul ei frumos și atât de familiar.

— Dumnezeu! a șoptit.

Șuvițele mov i se odihneau de-a lungul liniei maxilarului și avea o expresie șocată, cum sunt convins că era și a mea.

Întreaga lume s-a redus la femeia care stătea în fața mea. Până și inima aproape mi s-a oprit, în cinstea momentului. Ce căuta aici? După atâta timp, era în sfârșit destul de aproape cât să o ating, iar eu nu eram în stare decât să mă holbez la ea, de parcă avea să dispară dacă îndrăzneam să clilesc.

O mie de emoții m-au străbătut dintr-odată, repede și cu putere, și m-au înțepat cu forța unui miliard de ace. Însă niciuna n-a reușit să mă facă să-mi redobândesc echilibrul. Bucurie pură și uimire că o vedeam după atâta timp, teamă că avea să-mi arunce peste ochi ce mai rămăsese în paharele de Margarita și o dorință copleșitoare să o sărut, să o implor să-mi ierte greșelile făcute când eram un puști prost și să uite ultimii doi ani, în care am fost despărțiți.

Dar cea mai intensă era ușurarea că pot să respir iar, că amorțeala pe care o simțeam încă de pe parte dispăruse. Simțeam furnicături peste tot, ca și cum sângele revenise în sfârșit în venele însetate.

Totul s-a redus la un singur cuvânt.

— Rachel?